

RØDE FANE

Nr. 2 1969 Kr.1,50
Marxist - leninistisk
tidsskrift.
Boks 3644,Oslo 1.

"Skal det bli noen revolusjon, må det være et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier."

Mao Tsetung

Innhold

Leder:
Hva må gjøres

Bo Gustavsson:
Det kommunistiske parti

Eva Berg:
"Den gule fare" for

Line Dedichen:
NATO og skolen (II)

LEDER

Hva må

gjøres

Da Norges kommunistiske Parti ble stiftet i 1923, var det etter Lenins prinsipper, som et parti av en "ny type".

Et parti med jernhard disiplin, men med demokratisk sentralisme, dvs. indre partidiskusjon, er forutsetning - sa Lenin - for et levende parti. Lenin utviklet disse prinsipper i kamp mot de gamle revisjonistiske og reformistiske partier.

Etterhvert og spesielt etter krigen, har disse prinsipper blitt utvannet i vårt parti. Partiet har vært ledet etter prinsippet "De få vise menn" som vet alt, forstår alt og dermed må ha avgjørelsen i alt. Metoden med kritikk og selvkritikk er blitt avvist, kommunikasjonen har vært enveis, ovenfra og ned, medlemmenes deltakelse i partilivet er blitt innskrenket til pengeinnsamling, avissalg og valgarbeid.

Ideologisk diskusjon blant medlemmene har vært uønsket. Den demokratiske sentralisme er blitt avløst av den byråkratiske sentralisme. Kritikk fra medlemmene blir tatt ille opp, viktige avgjørelser for partiet blir tatt uten medlemmenes medvirkning. Slik tvinges medlemmene ut i ideologisk sløvhets og passivitet.

Det er for å bryte denne utviklingen at vi gir ut "Røde Fane".

Det riktige ville naturligvis vært at en slik diskusjon ble satt i gang av sentralstyret.

La oss se hvilke muligheter som foreligger for dette. I 1968 vedtok landsmøtet at partiets prinsipielle program skulle revideres. Sentralstyret vedtok og overlate oppgaven til det sentrale opplysningsutvalg. Siden da er det gått 1½ år. Sentralstyret har ennå ikke etterlyst resultatet av behandlingen.

I dag har vi en sterk revolusjonær bevegelse utenfor partiet. Partiformannen har bestemt at partiet skal støtte denne bevegelse fra seg.

Resultat: Istedet for at partiet skulle være den ledende kraft i denne bevegelsen, så er det blitt et bremsende haleheng. Sentralstyret har stillestående godttatt at partiformannens affektbetonte avgjørelse skal være retningsgivende for partiets arbeid i massebevegelsen.

Landskonferansen i 1969 kritiserte at Leninismen var utelatt i vårt arbeidsprogram. I det ferdige programmet som nå er vedtatt er Leninismen fremdeles borte. Dette viser at partiledelsen ønsker å forvandle partiet til et venstresosialdemokratisk parti istedet for et parti av Lenins type.

Disse eksemplene viser at noe initiativ fra "oven" til å sette i gang en partidiskusjon, kan en neppe vente så lenge som revolusjonær årvåkenhet og kampmot glimrer med sitt fravær.

Ærlige arbeidere i og utenfor partiet som innser nødvendigheten av det kommunistiske partis ledende rolle i klassekampen, står nå overfor oppgaven å gjenreise NKP som et revolusjonært parti. Dette kan bare skje ved at klassekampens universielle erfaringer - slik de er sammenfattet og utviklet av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung - igjen blir retningsgivende for og gjennomsyrrer hele partiets virksomhet.

Vi oppfordrer med dette partilag, KU-lag og distrikter til å sette i gang en diskusjon om partiets prinsipielle linje. Røde Fane er åpen for innlegg om partiets prinsipielle program og partiets holdning til aktuelle saker.

Det kommunistiske parti

BO GUSTAFSSON

Mao Tsetung sier: "Å løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine føtter", sier man i et kinesisk ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker".

Den 28.mai i år innledet Bo Gustafsson til debatt om det kommunistiske partis rolle. Over 300 mennesker deltok i møtet på Universitetet på Blindern. Møtet var arrangert av: SUF-stud, Oslo/Akershus SUF, sosialistiske studie- og arbeidsgrupper i Oslo og Akershus, redaksjonskollektivet i Klassekampen og Røde Fane.

På møtet 1.6. vedtok NKPs sentralstyre - etter henstilling fra Reidar Larsen - å fordømme Røde Fanes deltakelse som medarrangør.

Da sentralstyret ikke kjente innholdet i talen, bringer vi Bo Gustafssons foredrag her i sin helhet.

REDAKSJONEN

Kamerater. Det var veldig vennlige ord som den som åpna møtet hadde å si om KFml i Sverige. Jeg vil imidlertid understreke at vårt forbund ennå ikke er noe parti, men et forbund. Når vi diskuterer spørsmålet om det kommunistiske parti, da bør vi ha det klart for oss at det for tida ikke fins noe kommunistisk parti verken i Sverige, Norge eller i noe nordisk land. Jeg tror at det er ganske nyttig å ha det som utgangspunkt og ha det i minnet. Det innebærer også at det vi snakker om er noe vi vil skape, ikke noe som eksister-

---

Finnes det noe eksempel på at arbeiderklassen har kunnet styrte kapitalistenes diktatur og opprette proletariatets diktatur uten hjelp av et marxist-leninistisk parti?

---

er. Og av det følger at mye av det vi sier kommer til å være grunnet dels på den revolusjonære arbeiderbevegelsens allmenne erfaringer pluss på de få erfaringer som vi hittil har skaffet oss i kampen i de nordiske landene i Norge og Sverige og også i Danmark.

Hvorfor stiller nå marxist-leninistene seg som hovedoppgave å forberede dannelsen av et marxist-leninistisk parti? Hvilken rolle spiller et sânt parti. Hvorfor er det behov for det? Oppstår ikke et sânt parti automatisk når tiden er moden? Og om nå et slikt parti trengs, hvorfor da ikke danne det med en gang? Det er sikkert mange som har stilt seg disse og liknende spørsmål, og jeg tror det er nødvendig å undersøke dem og diskutere dem. For å få en riktig form på diskusjonen om det kommunistiske partiet, så tror jeg det er nødvendig å gå ut fra den revolusjonære arbeiderbevegelsens målsetning. Det bør være utgangspunktet for bedømmelsen av hva partiet er til for, hvordan det skal se ut, hvordan det skal bygges opp, osv. Det marxist-leninistiske partiet er nemlig et middel for arbeiderklassens og folkets frigjøring. Spørsmålet om hvorfor partiet er til, må derfor besvares med utgangspunktet i vår ytterste målsetning. Vårt mål er nå å skape et klasseløst, kommunistisk samfunn. Vi vet gjennom den historiske erfaringa, og sånn som den spesielt er sammenfattet i den vitenskaplige sosialismens teori, at det klasseløse kommunistiske samfunn før eller seinere kommer til å opprettes i deres land, i vårt land og over hele verden. Det er et nødvendig resultat av samfunnsutviklinga. Men et sânt kommunistisk samfunn oppstår ikke av seg sjøl, det kan bare oppstå gjennom arbeiderklassens kamp. For å nå målet må folket, under arbeiderklassens ledelse, for det første utvikle klassekampen mot kapitalistene innenfor rammen av det kapitalistiske samfunn steg for steg. For det andre gjennomføre en sosialistisk revolusjon, som innebærer avskaffelsen av kapitalistenes klassesdiktatur og opprettelsen av arbeiderklassens klassesdiktatur. Og for det tredje : å føre klassekampen videre til alle klasser og klasseforskjeller er utvirket. Da spør man seg: Kan dette mål oppnås uten et marxist-leninistisk parti? Finnes det noe eksem-

pel på at arbeiderklassen har kunnet styrte kapitalistenes diktatur og opprette proletariatets diktatur uten hjelp av et ekte marxist-leninistisk parti?

Finnes det til slutt noe eksempel på at arbeiderklassen har kunnet befeste og videreutvikle proletariatets diktatur uten hjelp av et ekte marxist-leninistisk parti? Jeg ser litt på de historiske erfaringene. La oss bare drøye ved ei avgjørende hending i arbeiderklassens utvikling, nemlig årene 1914-18/19. Da gjennomførte den russiske arbeiderklassen og de russiske bondemassene, under ledelse av det bolsjevikiske parti, en framgangssik sosialistisk revolusjon i Russland. Arbeiderklassen reiste seg også i mange andre land, i Tyskland, i Ungarn, i Finnland osv. Men ingen steder lyktes man med det bolsjevikene hadde lyktes med i Russland. Hva var årsaka? Jo, årsaka var dels naturligvis at betingelsene for revolusjonen var svært gunstige i Russland. Men det er ikke en tilstrekkelig forklaring: betingelsene var også svært gunstige i Tyskland for en sosialistisk revolusjon. Men den avgjørende forskjellen var at i Russland fantes et virkelig marxist-leninistisk parti, som var sammensveiset rundt en felles teori, en felles ideologi, og var oppbygd i samsvar med den demokratiske sentralismens prinsipper, som gjennomførte masselinja og kunne tillemppe kritikk og selvkritikk. Noe slikt parti fantes ikke i de andre landene, f. eks. i Tyskland. Der hyllet de revolusjonære en feilaktig teori. De undervurderte partiets rolle og sa som Rosa Luxemburg at revolusjonen ville lykkes mer eller mindre av seg selv, bare igjennom massenes spontane kamp. Men erfaringene viser at massenes spontane kamp ikke er tilstrekkelig. Det trengs også en ledelse for kampen. Videre undervurderte de betydningen av å reise arbeiderklassens allierte i by og fram for alt på landet. Følgen ble at bondemassene i Tyskland var stort sett uberørt av de revolusjonæres agitasjon og organisasjon, og følgen ble at reaksjonen, militaristene og kapitalistene og deres håndlangere innenfor sosialdemokratiet kunne slå ned arbeiderklassens revolt med blod og påføre arbeiderklassen store skader. Det var følgen av at det manglet et virkelig kommunistisk parti.

På dette punktet kan det også være verdt, om enn i all korthet, å minne om at et kommunistisk parti også trengs etter at arbeiderklassen har erobret makten. Lenin skrev om partiet etter maktovertakelsen i "Radikalismen, kommunismens barnesjukdom":

"Proletariatets diktatur er en hårdnakket kamp, blodig og ublodig, militær og økonomisk, pedagogisk og administrativ kamp mot det gamle samfunns krefter og tradisjoner. Makten i millioners og titalls millioners vaner, er en overordentlig fryktelig makt. Uten et jernhardt og kampherdet parti, uten et parti som nyter tiltro hos det hederlige i den gitte klassen, uten et parti som forstår å gi akt på massenes stemning, og over innflytelse på den, er det umulig å føre en slik kamp med framgang. Å beseire det sentraliserte stor-borgerskapet er tusen ganger letter enn å beseire" millioner og atter millioner av små "næringsdrivende". Man må si at denne uttalelsen av Lenin har fått den mest lysende bekreftelse i og av den kinesiske kulturrevolusjonen, veiledet av Mao Tse-tungs tenkning. Den har på samme vis også blitt negativt bekreftet av de kommunistiske partienes utarting i Sovjet og de andre revisjonist-ledete landa.

Men det som for oss er viktig og aktuelt akkurat nå, er klassekampen før og fram til proletariatets diktatur. I hvert samfunn, bygd på klasser og antagonistiske interesser, finnes det alltid klassekamp. Det er uungåelig. Klassekampen oppstår følgelig alltid spontant. F.eks. i Sverige så er vår historie fulltegnet av klassestrider gjennom århundrer. De utallige bonde-reisningene medførte visse samfunnsmessige framsteg; produksjonsforholdene ble forandra noe, slik at produktivkreftene kunne utvikles ytterligere. Men bondeklassen lyktes ikke i å styrte den føydale herskerklassen og overta makten. Hvorfor? Dels fordi de objektive betingelsene ikke forelå. Produksjonsforholdene var ikke tilstrekkelig utviklet, det fantes ingen arbeiderklasse. Men det kom også av, i sammenheng med produksjonsforholdene, at det ikke fantes noe revolusjonært parti som kunne lede kampen. Da de nye kapitalistiske produksjonsforholdene ble grunnlagt i Sverige rundt midten av attenhundretallet, og industriarbeiderklassen oppsto, oppsto også arbeidernes klassekamp mot kapitalistene. Men den oppsto spontant, det vil si uten bevisst sammenslutning, organisasjon og ledelse. Først ble enkle forsvarsorganisasjoner som sjuke- og begravelleskasser skapt. På 1860-tallet ble de første fagforeninger grunnlagt. Disse ble imidlertid fra begynnelsen ledet av borgerlige liberalere. Men fra 1880-åra vendte arbeiderne seg fra de borgerlige liberalerne og fikk nye sosialistiske ledere. I 1889 ble det første sosial-

istiske arbeiderpartiet i Sverige skapt. Hvordan skal man forklare denne utviklingen? Jo, ganske enkelt slik at arbeiderklassen gjennom sine egne kamperfaringer nådde fram til slutningen at for at de framgangsrikt skulle ivareta sine interesser mot kapitalistene, måtte skape en politisk organisasjon, et politisk parti som ledelse for alle dens klasseorganisasjoners kamp. Når så det sosialdemokratiske partiet utartet og solidarisererte seg med kapitalistene i Sverige og andre land, brøt store deler av den svenske arbeiderklassen med det sosialdemokratiske partiet og dannet det partiet, som i 1921 ble Sveriges Kommunistiske Parti. Hvorfor? Ganske enkelt fordi arbeiderne gjennom sine egne erfaringer så at det sosialdemokratiske partiet ikke var arbeiderklassens politiske parti. Det måtte altså skapes et nytt parti. Og hvorfor har nå revolusjonære arbeidere og intellektuelle besluttet å danne et virkelig marxist-leninistisk parti i Sverige og i mange andre land? Det spørsmålet kan man best studere med utgangspunkt i arbeiderklassens og arbeiderbevegelsens langsiktige målsetning. Men også med utgangspunkt i den nåværende klassekampen, i de resultater, som de svenske arbeiderne oppnår i kampen på arbeidsplasser, i boligområdene og i de såkalte masseorganisasjonene. Er det for tiden arbeiderne eller kapitalistene som trekker det korteste strået i den faglige politikken, i skattepolitikken, husleiepolitikken osv? Ja, å stille spørsmålet er å besvare det. Et aktuelt eksempel. For ca. et år siden pågikk det igjen sentrale lønnsoppgjør i Sverige mellom sosialdemokratiet og kapitalistenes topporganisasjoner; LO og SAF. Og det begynte allerede forrige sommer med at den såkalte arbeiderrepresentanten, Arne Geijer, forklarte at det ikke fantes plass for lønnsforhøyelser. Dette til tross for at såvel den offentlige statistikken som sosialdemokratiets egne utregninger viste at kapitalistene i de seneste årene hadde beriket seg på en enestående måte. I dag har den svenske arbeiderklassen fortsatt ingen avtale, så smått om senn kommer det vel til å krype en mus ut av dette berget, som for tida holder på å føde en avtale. Men det kommer til å bli snakk om en eller to prosent i lønnsforhøyelser. Arbeiderne og andre lønnstakere knytter hendene i bukse-lomma, men de kan ikke gjøre noe med det. Hvorfor? Fordi det ikke finnes et arbeiderklassens kommunistiske parti, som kan ta opp deres krav, organisere kamp på kravene mot kapitalistene og reformistene. Og slik kommer det til å fortsette til det finnes et revolusjo-

Partiet kan ikke lede klassen om det ikke er forbundet med de partiløse massene, om det ikke fins noen kontakt mellom partiet og de partiløse massene ikke godkjenner dets ledelse, om partiet ikke nyter moralsk og politisk fortrolighet blant massene....

Stalin

nært parti. "Uten et revolusjonært parti, uten et parti bygd på marxismen-leninismens revolusjonære teori, og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og folkets brede masser til seier over imperialismen og dens lakeier", for å si det med Mao Tsetung.

Her kan man spørre seg: Hvordan skal så dette partiet se ut? Hvordan skal det fungere, og hvordan skal det være oppbygd? På dette punktet kan vi vende oss til to store marxist-leninister, som uttømmende har behandlet spørsmålet om det marxist-leninistiske partiet, nemlig Stalin og Mao Tsetung. Stalin skriver i Leninismens grunnlag om partiet. Hvori, spør han, består det særegne hos det marxist-leninistiske partiet? Og han sier for det første at det består i at partiet er arbeiderklassens fortropp. "Partiet må framfor alt være arbeiderklassens fortropp, partiet må ta opp i seg alle de beste elementene i arbeiderklassen, tilgodegjøre seg deres erfaringer, deres revolusjonære ånd, deres grenseløse hengivenhet for arbeiderklassens sak. Partiet må stå i spissen for arbeiderklassen. Det må dra proletariatet med seg, og ikke slepe etter i spontanitetens kjølvann. Ikke en eneste armé kan i krig unnvære en slik stab, om den ikke vil dømmes seg sjøl til nederlag. Er det ikke klart at arbeiderklassen så mye mindre kan unnvære en slik stab, om den ikke vil utlevere seg med hud og hår til fienden.

Men partiet kan ikke bare være en fortropp, det må dessuten være en tropp av klassen, en del av klassen, nært forbundet med den gjennom sin tilværelses røtter. Partiet kan ikke lede klassen om det ikke er forbundet med de partiløse massene, om disse massene ikke godkjenner dets ledelse, om partiet ikke nyter moralsk og politisk fortrolighet blant massene." Hvor betydnings-

full denne funksjonen hos partiet er, nemlig den å være arbeiderklassens fortropp; den kjenner vi selv til - dere likevel som meg - fra den siste tida, de siste årenes erfaringer, framfor alt i den anti-imperialistiske kampen, f.eks. i Vietnamrørsla. Er det slik at de kommunistiske partier, jeg mener revisjonistiske partier, har gått i spissen for den anti-imperialistiske solidaritetsbevegelsen i noe europeisk land? Nei, det er det ikke. De har tvert om, som Stalin sier, slept etter i massenes kjølvan. Følgelig har heller ikke partiene fått arbeiderklassens og folkets fortrolighet i denne saka. Og slik er det i spørsmål etter spørsmål.

For det andre understreker Stalin at partiet også er arbeiderklassens organiserte fortropp. Partiet er ikke bare arbeiderklassens fortropp. Dersom partiet virkelig skal lede klassens kamp, må det dessuten være sin klasses organiserte fortropp. "Under kapitalismen er nemlig partiets oppgaver svært store og mangesidige. Partiet må lede proletariatets kamp under vanskelige indre og ytre utviklingsbetingelser. Det må lede arbeiderklassen til angrep der situasjonen krever et angrep, det må føre arbeiderklassen vekk fra fiendens slag når situasjonen krever et tilbaketog. Det må hos de organiserte partiløse arbeideres millionmasser inngyte en ånd av disiplin og planmessighet i kampen, en ånd av organisering og utholdenhet. Men disse oppgavene kan partiet fylle bare dersom det selv er en personifisering av disiplin og organisasjon, dersom det selv er proletariatets organiserte fortropp. Ideen om partiet som et organisert hele, er fiksert i Lenins kjente formulering der partiet betraktes som summen av organisasjonene og partiets medlemmer som medlemmer i en av partiets organisasjoner, men partiet er ikke bare summen av partiets organisasjoner, partiet er dessuten et enhetlig system av disse organisasjoner. Deres formelle sammenslutning til et enhetlig hele med høyere og lavere ledende organer, med minoritetenes underordning under majoriteten, med praktiske beslutninger som er bindende for alle partimedlemmer. Uten disse betingelsene er ikke partiet i stand til å være et enhetlig hele, som formår å realisere en planmessig og organisert ledelse av arbeiderklassens kamp. Prinsippet at minoriteten underordner seg majoriteten, at partiarbeidet ledes fra et sentrum, framkaller ikke sjelden angrep fra vaklende elementer, beskyldninger om byråkratisme, formalisme osv. "Det behøver knapt bevises," sier Stalin, "at et planmessig arbeide i

partiet sett som en helhet, ledelsen av arbeiderklassens kamp skulle være umulig om disse prinsipper ikke blir gjennomgått. Leninismen innebærer i organisasjonsspørsmålet ei urokkelig gjennomføring av disse prinsippene. Kampen mot disse prinsippene kaller Lenin russisk nihilisme og herskapsanarkisme, hvilke bør latterliggjøres og forkastes."

I sin bok "Et steg fram" sa Lenin følgende om disse vaklende elementer: "Det burde være klart at skrikene om den beryktede byråkratismen helt enkelt er et kalkesjul for misnøye med partisentralens personlige sammensetting, et fikenblad. Du er en byråkrat, for du ble utsett av partikongressen ikke i samsvar med min vilje, men stikk i strid med den. Du er formalist for du støtter deg til kongressens formelle beslutninger og ikke på mitt samtykke. Du handler grovt mekanisk fordi du henviser til partikongressens mekaniske majoritet og ikke tar hensyn til min mening. Du er en despot fordi du ikke vil avstå makten til det gamle nette selskapet Axelrod, Martov, Potretsov m.fl., som ikke underkaster seg den 2. partikongressens beslutninger og anklaget Lenin for byråkratisme."

Når det gjelder eksempler på nødvendigheten av partiet som arbeiderklassens organiserte fortropp, har vi et fra vår egen historie: Under krigen var lønningene frosset fast og kapitalistene hadde hovet inn store profitter. Ved fredsslutningen i 1945 var metallarbeiderne rede til kamp mot kapitalistene og det var gunstige muligheter for streik. Men de reformistiske fagforeningslederne ønsket ikke streik; de ville fortsette klassesamarbeidet med kapitalistene som de hadde innledet i stor skala under krigen. Nåvel, de kunne ikke motsette seg streiken direkte, men reformistene sørget for å beholde ledelsen. Hva gjorde så kommunistpartiet? Jo, i denne situasjonen nøyde de seg bare med å mane arbeiderne til kamp, til kamp - uten å stille spørsmålet om hvem som hadde ledelsen for streiken. Og så lenge reformistene kunne beholde ledelsen av streiken, kunne de føre den til nederlaget, hvilket de også var fast besluttet på å gjøre. Det gjorde de også. I denne situasjonen skulle kommunistene ha tatt ledelsen i streiken, og om det ikke hadde lyktes, blåst til retrett. Nå førte metall-streiken til nederlag og misstemning innen arbeiderklassen i

mange år, og reformistene kunne legge ansvaret over på kommunistene.

Men det er ikke nok med disse oppgavene for partiet. Partiet er arbeiderklassens organiserte fortropp. Men partiet er ikke arbeiderklassens eneste organisasjon. Arbeiderklassen har dessuten en hel rekke andre organisasjoner som er en forutsetning for at de skal føre en framgangsrik kamp mot kapitalen. Det gjelder fagforeninger, kooperativer, fabrikk - og verkstedorganisasjoner, parlamentsfraksjoner, partiløse kvinneforeninger, pressen, kultur og undervisningsorganisasjoner, ungdomsforeninger osv.osv. Den veldige majoriteten av disse organisasjonene er partiløse og bare en viss del av dem er direkte tilsluttet eller utgjør en fagforening av partiet. Alle disse organisasjoner er absolutt nødvendige for arbeiderklassen. Uten dem er det umulig å styrke arbeiderklassens posisjoner på kampens ulike områder. Og uten dem er det umulig å stålsette arbeiderklassen, gjøre den til den kraft som er nødvendig for å erstatte kapitalismen med en sosialistisk samfunnsordning. Men da oppstår et spørsmål. Hvordan skal man få i stand en enhetlig ledelse når det finnes en slik rikdom av organisasjoner? Hvor fins garantien for at ikke disse mangfoldige organisasjoner bringer uenighet og splittelse i ledelsen? Man kan si at hver og en av disse organisasjonene driver arbeid på sitt spesielle område og derfor ikke kan forstyrre hverandre. Det er naturligvis riktig, men det er også sant at alle disse organisasjoner må drive arbeidet i en og samme retning, som er til for å gagne en klasse, nemlig arbeiderklassen. Nå spørres det: Hvem bestemmer den linje, den almenne retning som disse organisasjoner må drive sitt arbeid etter? Hvor er den sentrale organisasjon som har mulighet til å lede alle disse organisasjoner, til i praksis å følge denne linja for å oppnå enhet i ledelsen og forhindre splittelse? En sann organisasjon er nettopp arbeiderklassens kommunistiske parti. Partiet har alle forutsetninger for å ta ledelsen i alle disse organisasjonene. For det første fordi partiet er sentrum for arbeiderklassens beste elementer som står i nær kontakt med arbeiderklassens partiløse organisasjoner og svært ofte leder dem. For det andre fordi partiet i sin egenskap av samlingsplass for arbeiderklassens beste elementer også er den beste

---

....den opportunistiske teori om de partiløse organisasjonenes uavhengighet og nøytralitet som grunner seg på uavhengige parlamentarikere og avismenn, som er løsrevet fra partiet, trangsynte fagforeningsfunksjonærer og borgerliggjorte kooperatører, (er) fullkomment uforenlig med leninismens teori og praksis....

---

skolen for å utdanne kadre for arbeiderklassen, som er i stand til å lede alle dens organisasjoner.

For det tredje fordi partiet i egenskap av å være den beste skole for å utdanne arbeiderklassens ledere og takket være sin erfaring og autoritet, er den eneste organisasjon som kan sentralisere ledelsen for arbeiderklassens kamp og på det viset forvandle alle mulige partiløse organisasjoner til hjelpeorganer, til forbindelsesreimer som forener partiet med klassen. Derfor kan man si at partiet er den høyeste form for organisasjon for arbeiderklassen. Det betyr naturligvis ikke at de partiløse organisasjonene, fagforeningene, kooperativene osv. formelt må underlegges partiets ledelse. Det er bare spørsmålet om at de partimedlemmer som tilhører disse organisasjoner og har innflytelse der, med alle overbevisningsmidler skal virke sånn at de partiløse organisasjonene i sitt arbeid nærmer seg arbeiderklassens parti og frivillig stiller seg under dets politiske ledelse. Derfor sier Lenin at partiet er den høyeste formen for arbeidernes klassesammenslutning, hvis politiske ledelse bør omfatte alle de øvrige former for arbeiderklassens organisasjon. Derfor er også den opportunistiske teori om de partiløse organisasjonenes uavhengighet og nøytralitet som grunner seg på uavhengige parlamentarikere og avismenn, som er løsrevet fra partiet, trangsynte fagforeningsfunksjonærer og borgerliggjorte kooperatører, fullkomment uforenlig med leninismens teori og praksis.

Også på dette punktet fins det visse erfaringer som bekrefter riktigheten av den. I VPK, det gamle kommunistpartiet, var det i praksis ikke partiet og partiledelsen, som ledet partiets virksomhet, men det var riksdagsgruppen. Det var de som samlet seg i første og annet kammer og der drøftet politikken, som ble de egent-

....den jernharde disiplinen utelukker ikke, men tvert imot forutsetter kritikk og meningsstrider innen partiet. Enn mindre betyr det at disiplinen må være blind. Tvert om, den jernharde disiplinen utelukker ikke, men forutsetter en bevisst og frivillig underordning....

Stalin

lige lederne. Og de inntok mange ganger en helt annen linje enn partiet gjorde i ulike spørsmål. Det var riksdagsgruppen som drev gjennom tilslutningen til den indirekte beskatningen. Det gjorde forøvrig også Axel Larsens SF-gruppe i Danmark. Etterhvert førte dette til oppløsning, til og med innen riksdagsgruppen slik at den til sine tider fulgte 2 eller 3 linjer i f.eks. militærspørsmålet. Noen riksdagsmenn innenfor partiet stemte for total avrustning, noen stemte for et billigere alternativ en sosialdemokratenes opprustning, en tredje gruppe har gått inn for noe de kaller folkeforsvar. Til og med innen KFml har vi negative erfaringer med at de som arbeider innenfor ulike klasseorganisasjoner ikke stiller seg under forbundets ledelse. Det har først og fremst vært tilfellet med de faglige aktive i Göteborg, noe de som har lest avisen GNISTAN (organ for KFml - red) sikkert vet. Det viste seg at de slett ikke var interessert i å utvikle en revolusjonær politikk i fagforeningene. Det de ville var å traske videre i de gamle hjulsporene og utdanne tilitsmenn, det vil si funksjonærer som var dyktige til å regne akkord, mens de ikke var dyktige til å gjennomføre revolusjon.

I sin lære om partiet understreker også Stalin at partiet som en enhet er uforenlig med forekomsten av fraksjoner. "Det er umulig", sier han, "å erobre og opprettholde arbeiderklassens diktatur uten et parti som er sterkt gjennom sin sammensveising og jernharde disiplin. Men en jernhard disiplin er utenkelig uten viljenes enhet, uten fullkommen og betingelsesløs enhet i samtlige partimedlemmers handlinger. Det betyr naturligvis ikke, sier han, at muligheten for meningsdivergenser i partiet dermed skulle være utelukket. Tvert om, den jernharde disiplinen utelukker ikke, men den tvert imot forutsetter kritikk

og meningsstrider innen partiet. Enn mindre betyr det at disiplinen må være blind. Tvertimot, den jernharde disiplinen utelukker ikke, men forutsetter en bevisst og frivillig underordning, for bare en bevisst disiplin kan være en virkelig jernhard disiplin."

På dette punktet tror jeg, at såvel den norske arbeiderbevegelsen som den svenske har viktige negative erfaringer å studere og dra lærdom av, slik at de ikke blir gjentatt. I hvert fall var det slik og er det fortsatt i VPK i Sverige, at underordningen av det enkelte medlem, og den enkelte organisasjonen under partiledelsen ikke hadde en frivillig karakter, ikke bygde på kritikk og sjølkritikk og åpen diskusjon, men på ordregivning. Dette førte til at det ikke fantes sterke, sjølstendig tenkende kommunister i partiet, men folk som automatisk og uten omtanke fulgte ledelsen. Når en tillitsmann kom ut til en grunnorganisasjon og forklarte partiets linje, så forekom det ytterst sjelden diskusjon. Han bare satt der som en fuglemamma og matet fugleungene, og fugleungene svelget, gapte og svelget og tygde, men sa ingenting. Dette var, litt tilspisset uttrykt situasjonen i det revisjonistiske partiet, og slik er det i alle borgerlige og småborgerlige partier. Men det er klart at et slikt parti kan ikke gjennomføre en sosialistisk revolusjon. Ja, det kan heller ikke framgangsrikt lede klassekampen i det kapitalistiske samfunnet.

Stalin understreker til slutt i sin lære om partiet, at partiet styrker seg ved at det renser ut opportunistiske elementer. Han sier at "det er de opportunistiske elementene som utgjør kilden til fraksjonsvesen i vårt parti. Arbeiderklassen er ikke en klasse avskilt fra omgivelsene. Til partiet strømmer stadig elementer fra bøndene, småborgerne og de intellektuelle som proletariseres gjennom kapitalismens utvikling. Samtidig foregår en oppløsningsprosess i arbeiderklassens toppsjikt som i hovedsak består av fagforeningsfunksjonærer og parlamentarikere som beskyttes av borgerskapet. Alle disse småborgerlige gruppene trenger på en eller annen måte inn i partiet, og trekker med seg en ånd av vaklende usikkerhet, en ånd av opportunisme og oppløsning. Det er disse som framfor alt er kilden til fraksjonsvesen og oppløsning, kilden

---

"Om man har reformister, mensjeviker i sine ledd", sa Lenin, "er det umulig å seire i den proletariske revolusjon og umulig å forsvare den....."

---

til desorganisasjon og partiets splittelse innenfra. Partiet styrker seg ved å rense ut de opportunistiske elementene.

"Om man har reformister, mensjeviker i sine ledd," sier Lenin, "er det umulig å seire i den proletariske revolusjonen og umulig å forsvare den. Dette er prinsippielt fastslått. Når revolusjonen står for døren og kampen for dens seier raser som heitest, kan den minste vakling innen partiet være i stand til å ødelegge alt. Den kan tilintetgjøre revolusjonen og rykke makten ut av arbeiderklassens hender, for denne makt er ennå ikke stabil og angrepet mot den kommer ennå meget sterkt. Om de vaklende lederne i en sånn situasjon går sin vei, så svekker det ikke, men styrker partiet såvel som arbeiderbevegelsen og revolusjonen."

På dette punktet skal man naturligvis understreke at de opportunistiske elementene ikke skal renskes ut hovedsaklig gjennom en organisatorisk beslutning, i hvert fall ikke bare med en organisatorisk beslutning, for da har ofte utrensingen ingen verdi. Man må undersøke årsaken til opportunismen, og man finner da ofte at årsakene finnes i selve samfunnet. Det er derfor noe som stadig vil trenge seg inn i partiet. Måten å gjøre opp med opportunismen på i et kommunistisk parti, det må være å anvende den metode som Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti har utviklet, nemlig gjennom i første rekke å utvikle den politiske diskusjonen. Se bare på den måten KKP isolerte Liu Shao-chi og den gjengen som omga ham. Gjorde man det ved å utelukke han fra partiet fra begynnelsen? Nei, man begynte med å mobilisere de gode partimedlemmene og massene. Liu Shao-chi og de andre borgerlige elementene ble avslørt, fordømt og isolert fra folket. Man gjorde det gjennom denne kampen klart for arbeiderklassen og folket, hva kampen dreide seg om, slik at medlemmene, arbeiderne, bøndene, kunne lære av denne kampen, lære å forstå hva kampen handlet om, slik at de kunne ta avstand fra de opportunistiske elementene, isolere dem og beseire dem og slippe å gjøre samme feilen om igjen, og det vil si lettere kunne oppdage dem når de atter igjen viste seg i partiet. Og derfor kunne den organisatoriske beslutningen, ved den siste kongressen komme lik-

---

....et parti som i virkeligheten, ikke bare i ord, har gjennomført kritikken og sjølkritikkens metode, der kritikken ikke bare går fra partiledelsen til medlemmene, men kritikken skal gå i begge retninger og framfor alt nedenfra....

---

som på samme måte som man klipper av et råttent eple som henger i et tre.

Til denne lære om partiet som Stalin utviklet, må man naturligvis legge noen ord om at den har blitt ytterligere videreutviklet, framfor alt gjennom Mao Tse-tung. Og jeg tror at kjernepunktet i Mao Tse-tungs lære om partiet ligger i følgende sitat: "Et veldisiplinert parti som er væpna med marxismen-leninismens teori, anvender sjølkritikkens metoder og er forbundet med folkets masser." Der ser vi utpekt hvordan et kommunistisk parti må se ut i vår tid, se ut i dag. Det må bygge på marxismen-leninismens teori som må gjøres til alle medlemmers - ikke bare partiledelsens - eiendom. Det må være et parti som i virkeligheten, ikke bare i ord, har gjennomført kritikken og sjølkritikkens metode, der kritikken ikke bare går fra partiledelsen til medlemmene, men kritikken skal gå i begge retninger og framfor alt nedenfra, og der kritikken også skal komme fra de partiløse utenfor partiet - mot partiet, for å holde partiet så og si under oppsikt. For det tredje at dette parti i sin politikk gjennomfører masselinja, bygger på politikken fra massene til massene. Det tror jeg man nødvendigvis må legge til i dag, når man diskuterer hvordan et kommunistisk parti skal være oppbygd. Om vi sammenfatter i en definisjon kan vi derfor si at det kommunistiske parti er arbeiderklassens organiserte fortropp, og den høyeste form for arbeiderklassens klasseorganisasjon.

Nå hvor og hvordan finner vi denne gode sigar? Hvordan oppstår og dannes dette partiet? Det er dette spørsmålet som er meget brennende for oss. Historien viser at det marxist-leninistiske partiet oppstår først under imperialismen; det vil si den døende kapitalismens tidsalder, da den proletære revolusjonen føres opp på dagsordenen som et praktisk anleggende. Et sånt parti kunne ikke oppstå før den tidsalder vi lever i, for først den tidsalderen har stilt slike spørsmål på dagsordenen som gjør et slikt parti nødvendig. Men da kan man spørre seg - er denne histor-

iske forutsetning tilstrekkelig? Fordres det ikke en bevisst politisk handling for at det marxist-leninistiske parti kan komme i stand? Jo, jeg tror at man må svare ja på dette spørsmålet. Lenin skrev følgende i "Hva bør gjøres": "Alle lands historie vitner om at arbeiderklassen med bare sine egne krefter kan utforme en faglig bevissthet, det vil si overbevises om nødvendigheten av å sammenslutte seg i forbund - å føre kampen mot arbeidskjøperne, å kreve av regjeringen at den utferdiger en eller annen lov som er nødvendig for arbeiderne osv. Sosialismens lære vokser derimot fram av de filosofiske, historiske og økonomiske teorier som ble utarbeidet av utdannede representanter for de herskende klassene, av intellektuelle. Den moderne vitenskapelige sosialismens grunnleggere Marx og Engels tilhørte også selv, på grunn av sin sosiale stilling den borgerlige intelligensiaen."

Av det dro Lenin slutningen at den vitenskapelige sosialismen fram for alt gjennom de intellektuelle som har gått over fra borgerklassens posisjoner til arbeiderklassen, måtte forene seg med arbeiderklassen.

Hvordan skal vi skape et slikt parti? Det kan naturligvis ikke stemples fram fra marken. Som alt annet vokser det fram skrittvis. De historiske erfaringene viser at revolusjonære partier vanligvis gjennomgår en rekke etapper i sin politiske og organisatoriske utvikling innen de blir en virkelig fortropp. De framtrer i begynnelsen vanligvis som studie- og propagandaorganisasjoner, hvis arbeide i hovedsak drives innen deres egne rekker. Det er nødvendig for å sikre den teoretiske enheten og for å fostre en kader og organisere seg på beste måte. Så kommer en tid da partiet går ut til massene for å lede streikekamper og arbeiderklassens ulike manifestasjoner. Dette er en meget viktig periode. Dens begynnelse betyr at den spontane arbeiderbevegelsen forenes med sosialismens ideer og forvandles til en klassebevisst og organisert bevegelse. I denne følgende etappen blir partiet en reell politisk kraft som klarer å dra med seg ikke bare arbeiderklassens majoritet, men også en betydelig del av de øvrige folkemassene. Det finnes en rekke historiske eksempler på det. I Russland tok det 20 år fra gruppa "arbeidets frigjøring" ble dannet i 1883, som la den teoretiske grunnen for den revolusjonære arbeiderbevegelsen, fram til 1903 da Russlands

Sosialdemokratiske Parti ble grunnlagt. I Sverige tok det omtrent 10 år fra og med det at August Palm holdt sin første tale i 1881 om "Hva vil sosialdemokratiet" til 1889, da det sosialdemokratiske partiet ble dannet. KKP ble starta i 1921 av 12 kommunister som bak seg bare hadde drøyt 50 medlemmer, men partiet ble likevel ikke skapt av tomme intet. Det begynte allerede i 1918. Da spredde Kinas første marxist Li Ta Shao marxistiske ideer i tidsskriftet Ny Ungdom. I 1918 ble det også startet en marxistisk studiesirkel i Shanghai, og i 1919 en i Peking. På det grunnlaget ble det dannet kommunistiske ungdomsgrupper over hele landet. I 1920 ble det dannet kommunistiske grupper i Shanghai, i Peking og i Kanton. Andre kommunistiske grupper ble dannet i Hopei og i Shanton. Mao Tsetung dannet i Hunan i 1920 en marxistisk studiesirkel og et sosialistisk ungdomsforbund. Tidsskriftet Ny Ungdom ble offisielt organ for den kommunistiske gruppen i Shanghai, kort etter også et teoretisk månedstidskrift: Det Kommunistiske Partiet. Samtidig påbegynte de kinesiske kommunistene propagandistisk og organisatorisk arbeid blant kinesiske arbeidere. På grunnlag av denne utviklingen blei så KKP skapt 1. juli 1921.

Om vi sammenfatter de historiske erfaringer: at de kommunistiske partiene framfor alt begynner som studieorganisasjoner for å sveise sammen den teoretiske, ideologiske enheten innen partiene, innen forbundene. Parallelt med, men som en annen oppgave går det inn for propagandistisk arbeid for å skape et gunstig miljø for partiet, for å vinne gjenklang for sine ideer og standpunkter blant massene, og påbegynne den ideologiske kamp mot kapitalistene, mot revisjonistene og reformistene. Og først i det andre og framfor alt det tredje stadiet begynner partiet å bli i stand til å lede, utløse og organisere store aksjoner. Jeg tror det er en ganske allmenn erfaring at store, vellykkede aksjoner forutsetter, ikke bare et enhetlig parti, men også et skikkelig grundig propagandistisk forarbeid for at aksjonene virkelig skal lede noe sted.

Ja, kamerater. Det er omtrent hvor vi står i dag. Og det gjelder tror jeg, så vel vårt forbund, som SUF i Norge. For å gi et avsluttende konkret eksempel på hvordan vi har tenkt oss partidannelsen, så kan jeg si at vi har begynt med å gjennomføre Marxistiske

---

Det er nettopp for å skape den teoretiske enheten, og jeg tror at man ikke sterkt nok kan peke på nødvendigheten av studier som et første grunnleggende steg i arbeidet for å skape et riktig kommunistisk parti.

---

grunnstudier i hele forbundet der alle medlemmer skal delta. Det er nettopp for å skape den teoretiske enheten, og jeg tror at man ikke sterkt nok kan peke på nødvendigheten av studier som et første grunnleggende steg i arbeidet for å skape et riktig kommunistisk parti. Jeg tror at all historisk erfaring beviser det såvel positivt som negativt. Vi har alt gjort meget positive erfaringer ut av det grunnleggende studiarbeidet. Ja, faktisk mener vi å ha hevet vårt forbund opp på et nytt nivå jamført med hvordan det var det første året. Det har faktisk også gitt seg praktiske resultater. Medlemmene har fått en større bevissthet om oppgavene, og hva forbundets linje er, og likeså en bedre bevissthet om hvordan den politiske kampen bør føres på forskjellige områder. Jeg tror også at man kan slå fast at den andre oppgaven nest etter studieoppgaven er nettopp det propagandistiske arbeidet, og at det kommer til å være betydningsfullt under en svært lang periode.

Men når skal man da danne partiet? Ja, her kan vel forholdene skille seg mye i de ulike landene, det beror på omstendighetene. Det er ikke alltid slik at man kan danne et parti akkurat når man vil. Men vi arbeider for tida etter følgende plan. Etter dette grunnleggende marxist-leninistiske kurset som alle har tilegnet seg og som også sympatisørene naturligvis studerer, så går vi inn for å foreta en klasseanalyse av det svenske samfunnet i form av et antall studiebreve som peker ut arbeiderklassens situasjon, kapitalistenes situasjon, maktforholdet mellom arbeidere og kapitalister, hvilke klasser og partier som finnes, den svenske statens oppkomst og nåværende karakter osv. Det er arbeid som så mange medlemmer som mulig er dratt med i. Formålet med dette arbeidet er at det skal skille ut hva som er de grunnleggende og viktigste motsetningene i det svenske samfunnet. For først på grunnlag av det er det mulig å utarbeide en riktig politisk linje (program). Vi regner med at det arbeidet kommer vi til å kunne kjøre i gang med fra og med nå til høsten, men at det sikkert vil komme til å ta et helt år å gjennomføre det. Med da bør alle medlemmer i for-

bundet ha en riktig grundig skolering i det **svenske** klassesamfunnets karakter og utviklingslover. Og først da er vi i stand til å formulere et program for det partiet som skal dannes. Det er klart at man ikke bare kan raske sammen en partikongress på det vis som revisjonistene og reformistene gjør. Men man må virkelig utarbeide et program som holder for den politiske kampen.

Først når det er gjort og det er blitt diskutert grundig, kan vi, tror jeg - det er vår nåværende oppfatning - gå til en partidannelse. Derfor kamerater vil jeg sammenfatte dette foredraget i to setninger på bakgrunn av våre egne erfaringer. For det første: Dere skal skape et kommunistisk parti. For det andre: Forsøm ikke studiearbeidet, arbeid heller for mye enn for lite med studiene i marxismen-leninismen å foren dere på grunnlag av Mao Tsetungs tenkning. Det vil dere få igjen siden. Og for det tredje: Ta dere god tid med partidannelsen også det vil dere få igjen, tror jeg. (Kraftig bifall).

Partiet kan ikke lede klassen om det ikke er forbundet med de partiløse massene, om det ikke fins noen kontakt mellom partiet og de partiløse massene, om disse massene ikke godkjenner dets ledelse, om partiet ikke nyter moralsk og politisk fortrolighet blant massene.

Stalin

«Den gule fare»

EVA BERG

"Den som bare anerkjenner klassekampen, han er ennå ikke marxist, han kan fremdeles befinne seg innenfor rammen for den borgerlige tenkning og den borgerlige politikk, å innskrenke marxismen til læren om klassekampen betyr å beskjære marxismen, forvrengte den, redusere den til noe som er akseptabelt for borgerskapet. Bare den er marxist som utstrekker anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av proletariatets diktatur."

Lenin: Staten og revolusjonen
side 70.

Understrekninger er av Lenin

For å erobre verden må man erobre Asia, og for å erobre Asia må man erobre Kina. Denne læresetning har idag utvilsomt både større og mer omfattende betydning enn på den japanske imperialismens tid, og dagens to supermakter har da også bestrebet seg på å øke sin virksomhet i Asia. Toppfigurer fra begge land har stadig vært på reise fot i denne verdensdelen, og ofte har det slumpet til at man møttes underveis. Kosygin besøkte for eks. India samtidig med høye amerikanske embetsmenn, til Afghanistan ankom han samtidig med den amerikanske utenriksminister William Rogers. En høytstående tjenestemann i det sovjetiske utenriksdepartement ankom Bangkok samtidig med Rogers.

Disse seneste eksemplene på samtidige amerikansk-sovjetiske framstøt mot felles mål, kan, foruten å ha tjent som konferansearrangementer mellom de to lands representanter og tiltak for ytterligere innflytelse i besøkslandene, også vært ledd i deres nødvendige samarbeid mot en felles fare og fiende - Kina. En ytterligere bekreftelse på dette samarbeidet kom fram i Kosygin's forslag på Moskva-konferansen om opprettelse av en asiatiske sikkerhetspakt, hvor stater som tilhører både SEATO og CENTO skulle innlemmes. Og som framtidige åpenlyst allierte har de to stormakter utvilsomt ting å drøfte.

Interessant i så måte er også Nixon's Romania-besøk, som først nærmest enstemmig ble utropt som rumensk ulydighet overfor Sovjetunionen. I den senere tid har imidlertid litt andre kommentarer dukket opp. Det utelukkes ikke at den amerikanske statsvit i realiteten ikke er uttrykk for rumensk opprør, men snarere lydighet - og det henvises til at da Nixon meddelte sine planer om Asia- og Romania-besøket, kom utenriksminister Gromyko med antydninger om muligheten av forsoning, hvis reelle innhold var en appell om vestlig støtte mot faren fra Peking. Nixon's reise kunne vel være et ledd i denne nye gjen-sidighet, en henvendelse så og si ved Sovjetunionens bakkdør, antydes det forsiktig.

En av bakkdørene når det gjelder Kina er Taiwan, hvis bakkørsrolle også består i at det etter sigende har verdens best utbygde etterretningsvesen innen Folkerepublikken. Sovjetunionens tilnærmelser overfor Taiwan har pågått siden 1965, da de første registrerte innledende manøvrer ble foretatt av Sovjets Tokyo-ambassade. Senere har Taiwan i sterke ordelag gitt sin støtte til Sovjet i grensetvisten, og har naturlig nok også gitt avkall på sin tidligere påstand om at russerne besitter store områder av Kina som ble okkupert på 1800 tallet.

En mindre iaktatt "tilnærmelse" har lenge pågått mellom Taiwan, Indonesia og Sør-Korea. I følge The Sunday Times-korrespondenten Richard Hughes er Indonesia og Taiwan blitt enige om å utveksle "handelsdelegasjoner", hvilket i realiteten er konsulater og et første skritt på veien til en

— «folket i alle land, massene som utgjør over 90 % av hele befolkningen, ønsker før eller senere revolusjon og vil støtte marxismen-leninismen. De vil ikke støtte revisjonismen. Selv om noen folk kan støtte revisjonismen for en viss tid, vil de til slutt kaste vrak på den. Litt etter litt vil de uunngåelig våkne opp. De vil uunngåelig bekjempe imperialismen og de reaksjonære i alle land. De vil uunngåelig bekjempe revisjonismen».

— MAO TSE-TUNG

overføring av Indonesias diplomatiske anerkjennelse fra Peking til Taipei.

Hva Sovjetunionen angår har dens forbindelser med Indonesia under Suharto-regimet vært velkjent lenge. Betegnende for dens innstilling er en Komsomolskaya Pravda-artikkel, hvor det heter at "det er for tidlig å bedømme den nye indonesiske regjerings innstilling, men om de nåværende lederne hindrer landet i å komme under imperialistisk innflytelse fortjener Indonesia og få en ledende plass i den moderne verden". Dette ble skrevet i mars 1967, da Suharto-regimet hadde en million liv på samvittigheten og bedrev en politikk som passet USA-imperialismen som hånd i hanske.

Illustrerende for den praktiske politikk er at hele tiden etter oktober 1965 (mens nedslaktingen av indonesiske kommunister pågikk for fullt) har Sovjet fortsatt med sine våpenleveranser til Suharto-regimet. I leveransen har inngått alt fra forskjellige reservedeler, avansert utstyr til flyvåpnet og bygging av en kraftstasjon for en ubåt-havn i Surabaya.

Hva Sør-Korea og Taiwan angår legges grunnlaget for en ny og utvidet militær allianse - PATO (Pacific and Asian Treaty Organisation). I følge Richard Hughes disponerer disse to statene over en vel opplært hær på 1 250 000 mann med moderne våpen, og et meget avansert flyvåpen. Taiwans agenter og froskemannsabortører bruker også i stadig større grad Sør-Koreas øyer som baser for sine aksjoner mot Kina.

Utsendinger fra Taiwan har for øvrig i år foretatt sin første reise til et øst-europeisk land. Anledningen var noe så uskyldig som deltakelse i den

"Internasjonale konferansen på regjeringsplanet om turisttrafikken", som ble åpnet i Bulgarias hovedstad Sofia den 15. mai. Tar man så i betraktning Taiwans betydning for Sovjet når det gjelder Kina, og det bulgarske herskerskiktets avhengighet av og lydighet overfor Sovjet, taler alt for at delegasjonen også har tjent andre formål enn turisttrafikken.

At Bulgaria ikke først og fremst er opptatt av turismen når det gjelder Asia, viser en uttalelse som den bulgarske utenriksminister Ivan Basjev ga overfor en gruppe østeriske journalister i Sofia: "De kommunistiske landene i Øst-Europa kan tenke seg å gripe militært inn mot Kina dersom den sino-sovjetiske konflikten utvikler seg til en trussel mot den sosialistiske leir. Hvis en utvikling tilsvarende den i Tsjekkoslovakia skulle finne sted i et annet medlemsland innen Warszawa-pakten, vil organisasjonen reagere på lignende måte. Lignende samordnede aksjoner er også mulige hvis grensetvisten mellom Sovjetunionen og Kina viser seg å utgjøre en trussel mot den sosialistiske leir."

Asiatisk sikkerhetspakt, Nixon-besøk og Chiang Kai-shek-delegasjonen, Sovjets tiltagende forbindelser med USA-dominerte militærjuntaer i Asia - alt tyder på et stadig mer utviklet amerikansk-sovjetisk samarbeid med å ringe inn og treffe de nødvendige forberedelser for å uskadeliggjøre sin felles fiende. USA's syn på og stillingstaken til **Folkerepublikken** Kina har alltid vært velkjent og uomtvistelig. Sovjetunionens har også lenge vært klar og blir for hver konferanse, for hvert diplomatisk taskenspilleri, for hver uttalelse ytterligere klarlagt.

Et forholdsvis ferskt eksempel er følgende sitat fra partisjefen Bresjnevs tale på Moskvakonferansen 7. juni i år:

"Vi kommer til å føre en besluttosom kamp mot Pekings splittelsespolitikk, mot dens utenrikspolitiske stormaktskurs. Vi kommer selvsagt til å gjøre alt for å værne sovjetfolkets interesser, det folk som bygger kommunismen, mot et hvilket som helst anslag. Vi setter ikke likhetstegn mellom den nåværende kinesiske ledelsens opptreden og Kinas Kommunistiske Partis og hele det kinesiske folkets håp, bestrebelser og virkelige interesser." (Uthevet her)

Enda tydeligere er en uttalelse fra en sovjetisk militærattasje, triumferende sitert i vestlig presse: "Det er riktignok forskjell mellom USA og oss, men USA må innse at alle vi med europeisk kultur og sivilisasjon som bakgrunn må stå sammen overfor den gule fare."

Det det gjelder er altså å holde stand mot den gule fare, demme opp for Kinas formodede ekspansjons- og eventyrpolitikk, og derved forhindre at de asiatiske hordene oversvømmer Russland og hindrer byggingen av sosialismen eller setter sameksistensen og verdensfreden i fare. Dvs.: Offisielt dreier det seg om dette. I tillegg til sovjetledernes mer eller mindre oppriktige angst for kinesisk ekspansjonspolitikk i tradisjonell betydning av ordet, representerer det nåværende Kinas blotte eksistens noe som for Kreml må fortone seg minst like urovekkende som alle antatte ekspansjonsplaner og militære trusler, og som utgjør det egentlige ved "den gule fare"

Gjennom sin utvikling står Kina i dag som et lysende eksempel for alle undertrykte, og utøver en innflytelse som langt overgår den økonomiske og militære makt landet rår over. Og for undertrykkere av alle størrelser og politiske avskygninger er dette en høyst reell fare. For imperialismen betyr den en økende trusel, og den truer også tryggheten og den videre maktutføelse for sovjetrevisjonismen med støttespillere. Den splitter korrupte og udugelige - og for arbeiderklassen for lengst kompromitterte - "kommunist"-partier i den erklært kapitalistiske verden, og den avslører hevdvunne og misvisende forestillinger om nødvendigheten av en samling av alskens "venstrekrefter" på bekostning av en klar politikk. For undertrykte og utbyttede representerer den håp, egger til aktivitet, til kamp. For revolusjonære verden over er den en mektig inspirasjonskilde, og ettersom resultatene av taktikk og strategi begynner å gjøre seg gjeldene styrkes vissheten om at revolusjonen vil lykkes.

Derfor må Kina knekkes.

Fordi "den gule fare" først og fremst er en rød fare.

Allerede tidlig i 50-åra begynte USA's senere så

vel utbygde innsirkling av Kina. Et omfattende nett av baser utrustet med atomvåpen, havner for atom-ubåter etc. er blitt opprettet i Japan, fra Hokkaio i nord til Okinawa i sør. Nettet utvides og styrkes betraktelig av Sør-Korea, Fillipinene, Thailand og Laos - og selvfølgelig Taiwan, hvor utallige provokasjoner, spionasje- og sabotasjeaksjoner er utgått fra. I det japanske parlament er det også kommet for dagen at USA sammen med Japan har utarbeidet to invasjonplaner med vanlig poetisk og mytologisk inspirerte navn, "Den flygende drage" og "Tre piler", beregnet på invasjon av Nord-Korea og Kina.

Formosa-cocktail: Vodka og Coca-Cola.

(Tegning: Richard Yeend.)

Trass i alle baser og vel utarbeidete invasjonplaner, all militærteknisk slagkraft og tvangsutskreven troppestyrke fra lydrikene, er det likevel en tvilsom sak for USA å begynne en storkrig på det asiatiske fastland. Erfaringene fra Vietnam skulle også bekrefte dette. En krig mot Kina, som uten noen innledende fase ville bli en folkekrig i ordets sterkeste betydning, ville i tillegg til tapslister, ytterligere økonomisk anstrengt for den amerikanske stat osv., også forsterke om-

verdenens avsky og hat mot USA, og i løpet av kort tid forverre forholdene ytterligere for den bestående orden hjemme, ved at stadig flere ikke ville avfinne seg med lojal resignasjon under kapitalismen.

Men kapitalismen har alltid visst å skaffe seg forbundsfeller når det har røynt på. I årene like etter krigen satset USA-imperialismen på sosialdemokratiet, som takket være sin i flertallets øyne ennå ikke så kompromitterte stilling var til stor hjelp med å redde og konsolidere den bestående orden i et krigssvekket Europa. Derfor er det bare naturlig at tilbudet om kompaniskap i dag også omfatter Sovjetunionen, som itillegg til sin tilnærmedesvilje og utståtte bestrebelser for å komme med i det gode selskap av anerkjent respektable nasjoner, også har den fordel at den ennå i "verdens" øyne er en "sosialistisk" stat. Begge nærer en reell frykt for det Kina representerer. Frykten er kanskje størst blant revisjonistene i Kreml, som på grunn av sin stats sosialistiske fortid tross alt må ha lært seg til å trekke mere langsiktige slutninger enn de mer rendyrkede imperialistene i Washington er i stand til eller kan tillate seg. Grunnlaget for samarbeidet - den felles frykt for Kina - veier nok for begges vedkommende tyngre enn de ennå eksisterende "motsetningene" og faren for gjensidig påvirkning. At begge på det nåværende tidspunkt sikkert tror seg å lure hverandre på forskjellig vis og stå tilbake med størst gevinst når faren er over og Kina er ute av dansen, er i dag mindre interessant. Det det først og fremst gjelder er å uskadeliggjøre truselen fra Kina. Og det haster. Av to grunner - foruten selvfølgelig den farlige innflytelse Kina utøver på revolusjonære verden over. For det første har kulturrevolusjonen ført til at det kinesiske folket er i ferd med å bli et folk av bevisste og revolusjonære sosialister, noe som i dag vanskeliggjør både invasjons-, kupp-planer eller mer fredelige påvirkningsmetoder. For det annet er det bare et tidsspørsmål når Kina har utviklet sitt rakettforsvar, og dermed også blir et kjernefysisk umulig angrepsobjekt.

Målt med gangbart strategisk og politisk mål kan det i dag se ut som Sovjetunionen har størst sjanse til å lykkes i et eventuelt anslag mot Kina.

Tross alt er den ikke så belastet som USA, og vil på grunn av sitt åpent tilkjennegitte og vel utbygde byråkrat- og pampediktatur greie å undertrykke den følgende misnøye og motstand hjemme langt mer effektivt enn USA, som nok ennå en tid vil være belempret med nødvendigheten av å opprettholde sitt skinndemokrati. Den våknende "verdensopinionen" i Europa og Amerika - bestående av alt mulig fra indignerte liberalere, uppsalakristne, venstregrupperinger av sosialdemokratiet osv., til de ennå fåtallige mer bevisste revolusjonære - har hittil for det meste vært rettet mot - og vekket av - USAs forskjellige overgrep, og det vil ta en tid før den får orientert seg tilstrekkelig i en "ny" situasjon. En for kapitalismen kjærkommen og fruktbar forvirring vil altså oppstå: væpnet konflikt mellom to "sosialistiske" stater, oppstått av noe i dag så avlegs som en grensetvist.

Også når det gjelder selve målet kan det synes som om Sovjet har fordel framfor USA. Selv ikke de mest optimistiske blant imperialistene drømmer vel om muligheten av å gjøre Kina om til en rendyrket kapitalistisk stat, eller innlemme det i den vestlige innflytelsesfare med det første. Det meste de kan håpe på er å uskadeliggjøre det som eksempel og kilde til motstandskamp og sosialisme, slik at de får bedre arbeidsvilkår i sin videre utsigning av verden. Derimot kan Sovjet - igjen målt med gangbart militært og politisk mål - makte å legge det under sin innflytelsesfare. Og dermed ville det meste være vunnet - sett både fra Moskva og Washington. Den pågående grensekonflikten kan være det innledende leddet i en slik plan, USAs mangfoldighet av baser et annet og senere. Indre uro, kupp og innsettelse av en Liu Shao-chi, når de forventede resultater av krigen har gjort sitt, det siste og avgjørende leddet.

Det er bare ikke så sikkert at tidligere velprøvde militærpolitiske mål er pålitelig i dagens situasjon, også i det henseende er Vietnam et godt eksempel. En kjernefysisk trusel utøver ikke lenger samme lamrende virkning som i 50- og første halvdel av 60-årene. Samtidig går verden ubønnhørlig framover, motsetningene mellom de utbyttede og utbytende land og motsetningene mellom proletariatet og borgerskapet i såvel de utbyttede som utbytende land vokser stadig og forverrer situ-

asjonen for både revisjonismen og imperialismen.

Dette igjen tvinger begge til ytterligere tilnærming, til i stadig større grad å godta hverandres premisser - noe som foruten å minske motsetningene mellom de to systemene og dermed på kortere sikt befeste deres felles "verdensherredømme", også vil flerfoldige og forsterke de eksisterende motsetningene innen de to's respektive systemer og interessesfærer .

Utfallet er derfor gitt. Et Mao-sitat belyser også hvorfor:

"Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, finns det bare to muligheter: den ene består i at krigen vil føre til revolusjon, og den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen."

Forholdene endres hele tiden, og for å kunne tilpasse tenkningen til de nye forhold må en studere. Selv de som har et bedre tak på marxismen og står forholdsvis fast på sitt proletariske standpunkt, må fortsette å studere, de må tilegne seg det som er nytt og studere de nye problemene.

Mao Tse-tung

STUDIEKURS

starter tirsdag den 7. oktober i Tøyen Samfunns-
hus. Følgende emner vil bli behandlet:

1. Hvorfor må vi studere v/ Tron Øgrim
2. Staten v/ Vågen onsdag 15/10
3. Arbeiderklassens økonomiske stilling i Norge
v/ Stokmo onsdag 22/10
4. Partiets rolle under kapitalismen v/ E. Bergerud
onsdag 29/10
5. Marxist-Leninister og folkefronten
v/ Svein Johnsen onsdag 5/11
6. Partiets rolle under proletariatets diktatur
v/ Grønmo onsdag 12/11
7. Kulturrevolusjonen v/ Tore Birkeland 19/11
8. Kommunismen v/ Kjell. Hovden onsdag 26/11

Kursavgift kr. 10.00. Påmelding skjer til Normann
Gulbrandsen, Etterstadsletta 75 b, Oslo 6. Arr.:
Østkanten lag av NKP, Oslo/Akershus SUF, Sosial-
istiske studie- og arbeidsgrupper.

NATO og skolen (II)

LINE DEDICHEN

"Går til sin gjerning de norske menn
viljeløst vimrende, vet ei hvorhen
skrukker seg hjertene, smyger seg sinnene
veke som vaggende vjer for vindene,
kan kun om én ting i verden de enes
den, at hver storhet skal styrtes og stenes.

H. Ibsen (Kongsemnerne)

En upolitisk eller apolitisk skole er og blir en fiksjon. Hva enten det gjelder et reaksjonært (imperialistisk) eller et progressivt, et kapitalistisk eller sosialistisk styre, vil skolen alltid bli brukt som det viktigste middel til å forme de borgere det ønsker. Et systemskifte vil derfor alltid gi særutslag i skolen, øyeblikkelig når folket overtar, langsommere og lumskere når reaksjonen setter inn. Reaksjonen skjuler alltid sitt ansikt lengst mulig. Marx sier et sted at for å få en bedre skole må man ha et bedre samfunn, men for å få et bedre samfunn, trenger man en bedre skole. De to, skole og samfunn, henger uløselig sammen. Sovjetrepublikken var bare noen uker gammel da Lenin sendte ut sitt dekret om organiseringa av skolevesenet. Hans annet dekret gjaldt som kjent freden. Overalt hvor folket har overtatt makta, har deres første tanke vært å skaffe seg opplysning, avskaffe analfabetismen. Det gjelder Pariserkommunen, ca. tredve år tidligere, under borgerkrigen i Spania, revolusjonen i Kina, ikke minst, frigjøringskrigen i Vietnam. Folkenes frigjøring følges av tankens frigjøring. Den frie mennesketanken er framskrittets beste venn og forbundsfelle mens den er reaksjonens farligste fiende. Skolen, dens form og innhold, dens mål og midler, er derfor den sikreste målestokk på graden av demokratiet i et land.

Umiddelbart etter den siste verdenskrig, da vi en stund kunne håpe og tro at nazismen var overvunnet, stod faktisk sosialismen på (langtids)programmet i samtlige vest-europeiske land (også Tyskland). Men, som Lenin har sagt: "Når det røres ved klasseprofitten, selger borgerskapet sitt fedreland og nøler ikke med å slå av en handel med de første de beste utlendinger som byr seg, imot sitt eget folk." Ved å ta imot Marshallhjelpen solgte de vest-europeiske regjeringer sine land, og da det var gjort fulgte Nato liksom av seg selv som Halvard Lange sa. Har man sagt A, må man si B.

Det burde da ha vært innlysende at skolen ville måtte bli det viktigste redskap til å utdanne "Atlantehavsborgere", "europeere", "medlemmer av fellesmarkedet" o.s.v. ettersom disse organismer etterhvert dukket opp, og at skolens folk burde ha vært på vakt. Men man lot seg dupere av at begynnerundervisninga skulle utvides fra 7-9 år, og innså ikke at en i og for seg bra reform innført på et galt tidspunkt, blir til skade i stedet for til gagn. USA sto jo også for de fleste nordmenn som demokratiet personlig. Men den viktigste årsak til at det gikk så lett å ødelegge den norske skolen, var nok at det skjedde i dølgsmål, på samme måte som vår tilslutning til M-plan og A-pakt.

Som tidligere bemerket (se min forrige artikkel): Dersom hensikten med den faktiske ensrettinga av skolen som har funnet sted siden vi ble med i NATO, var blitt proklamert like dumstolt og åpent som nazistenes plan om "nyordning av vårt samfunn" som de norske lærerne (og ungdom og foreldre) opponerte så kraftig imot i 1942, da hadde de møtt opposisjon også i 1958, men "nå gikk man på gummi-såler". I erklæringa som de norske lærerne den gangen nekta å underskrive, står det: "Jeg erklærer på ære og samvittighet at jeg.....forplikter meg til i all min skolegjerning å ville gå inn for et positivt og aktivt arbeid for å skape forståelse hos mine elever for det nye livs- og samfunnssynet...." I virkeligheten har jo de norske lærerne stille-tiende gått med på nøyaktig det samme i dag ved i praksis å gå inn for "Skolens rolle i Atlantehavssamfunnet", et samfunn der Vest-Tyskland, som later til intet å ha lært og intet glemt, spiller førstefiolin under USA's taktstokk. Det heter nemlig i forordet til brosjyren: "I følge (planen) skal man søke å definere objektivt (sic) den plass

Atlanterhavs-alliansen har... og forklare....grunnen til at nasjonalforsamlinga har påtatt seg disse plikter.."

Formannen i Atlantic Treaty Association sa ved åpningen av konferansen i Paris der teksten ble vedtatt, bl.a. : "Vi tror at det vesentligste problem Atlanterhavssamfunnet står overfor er et undervisningsproblem, nemlig... hvordan ungdommen... skal få kjennskap til Atlanterhavssamfunnet, de mål og håp som landene i dette samfunnet har, og spørsmålet om hvordan ungdommen skal kunne inspireres gjennom denne kunnskap.(!)....Vi...er overbeviste om at de prinsipper som danner grunnlaget for våre tradisjoner og vårt livssyn.....er verdt å hevde og forsvare....Som pedagoger og som representanter for undervisningsmyndighetene må det være deres felles mål å vekke interesse for dette fellesskap.

Forordet fortjener forøvrig siteres i sin helhet: "Innholdet av dette heftet er resultatet av forhandlinger på den første studiekonferanse i Paris i september 1956 om skolens rolle i Atlanterhavssamfunnet. (Hvem hadde valgt (utpekt) "våre" deltakere?) Rapporten ble vel mottatt både av Nato's generalsekretær, lord Ismay (tenk det!) og av de nasjonale skoleautoriteter den ble sendt til (hvilke var de, og hvor nasjonale var de egentlig?) Den er oversatt til mange NATO-staters språk (ikke til alles altså?) og tilstillet deres sentrale skolemyndigheter, lærerorganisasjoner og mange skoler. Det var særlig maktpåliggende at forslagene fra konferansen nådde fram til lærerne som underviser i samfunnslære på skolens høyere trinn. "Ifølge den plan konferansen trakk opp for undervisningen samfunnskunnskap (sic), skal man søke å definere objektivt (!) den plass Atlanterhavsalliansen har i den moderne verden.....Læreren skal gjøre elevene kjent med deres lands viktigste rettigheter og plikter innenfor traktatens ramme og forklare ut fra den moderne histories fakta (sic) grunnen til at deres nasjonalforsamling har påtatt seg disse plikter. Videre klarlegges prinsippene for våre frie institusjoner. Ved å fremheve de nasjonale tradisjoner som i den frie verden danner bakgrunnen for dette stoff (klart, ikke sant?) råder man lærerne til å ta hensyn til deres lands moralske og rettslige forplikt-

elser overfor de internasjonale menneskerettighetserklæringene! Heftet omhandler også praktiske måter man kan øke mellomfolkelig vennskap og forståelse på, ikke minst mellom NATO-landene, da nasjoner som er så sterkt knyttet til hverandre (som vi er til Portugal, Tyrkia og Vest-Tyskland f. eks.) nødvendigvis bør lære hverandre å kjenne. "Disse pedagogiske ideer må vi anta (!) er av varig verdi og vel egnet som diskusjonsemner for lærerne. Men hvor ble det av diskusjonen? Bare hvis lærerne er personlig interessert i og overbevist om verdien av disse idéer, vil de gjøre bruk av dem. (Eller kanskje dersom de er interessert i å gjøre karriere? jf. en artikkel i Aftenposten av lektor Ludvigsen, den 19/4-69.) Følgelig blir det i hvert land arrangert små konferanser og seminarer for diskusjon av rapporten. (Der er det altså diskusjonen foregår, i "atlantisk regi".) Den norske atlantehavskomiteé har organisert slike kontaktkonferanser med lærerne med meget tilfredstillende resultat..." Jeg håper at dette heftet vil bli til nytte for lærerne i den opplysningsvirksomhet Den norske Atlanterhavskomiteé har funnet det riktig å organisere. De kontaktkonferanser som hittil har funnet sted, har i høy grad oppmuntret til å fortsette arbeidet etter de samme linjer."

Oslo i februar 1958
Einar Boyesen
Medlem av ATEC
(Atlantic Treaty
Education Committee).

1) s.18: Hovedvekten i både Menneskerettighetserklæringen og i Europakonvensjonen... ligger på individets rettigheter overfor staten mer enn på individets forpliktelser overfor samfunnet. Dette var en naturlig reaksjon mot det tyranniet som Europa led under i den annen verdenskrig, og som vi nå ser i de russisk-dominerte områder. Denne teksten ble, som vi husker, vedtatt på et møte av Atlanterhavskomiteéene i samtlige NATO-land, i Paris i 1956 året etter at Vest-Tyskland var tatt med i NATO. Men alt i 1946, ti år tidligere, og bare et år etter at sovjettroppene hadde erobret Berlin, var det et møte i Genève av "europeiske" intellektuelle (sammenkalt av hvem?), der Tyskland var representert ved den nylig

avdøde filosof Jaspers, men der Sovjetunionen overhodet ikke var representert. Hva de høye herrer diskuterte? Jo, hvordan man skulle gjenopprette "det europeiske mennesket" med stor M, og hvordan man skulle definere "europeisk ånd", etter at "Europa" sa Jaspers, hadde gjort seg skyldig i dødssynd! (Jevnfør "det tyranniet som "Europa"" (min understr.) led under....., ovenfor.)

Her har vi nok grunnlaget for gjenopptakelsen av "Europabevegelsen" som er en meget gammel bevegelse med skiftende, men stort sett reaksjonært innhold og med sterke germansk-imperialistiske røtter som faktisk kan føres helt tilbake til Karl den store. Hvorfor nettopp Vest-Tyskland er den ivrigste forkjemper for et forenet (Vest-) Europa er da klart, og de har bestemt at det skal ha München (!) som hovedstad.

Et forenet Europa under tysk overhøyhet var også Hitlers kongstanke, og har i dag sin ivrigste forkjemper i F.J.Strauss, en herre som vi skal komme tilbake til.

På møtet i Genève var det også blitt hevdet at de farligste krefter som truet "det europeiske Menneske" (med stor M) og "den europeiske ånd", var nasjonalfølelsen - motstandskampene som den hadde inspirert til - og antisemitismen! Et typisk eksempel på den forvirring av begrepene som var - og er! - et av nazismens beste våpen. Når så Vest-Tyskland skulle reinvaskes, på tross og på tvers av alt, var det naturlig at de kreftene som hadde beseiret nazismen, nasjonalfølelsen og viljen til nasjonal uavhengighet, ble forkastet. De har da også blitt konsekvent nedvurdert i historieundervisningen f.eks. der nazismens eksesser mer og mer har forsvunnet ut av bildet og dens "positive sider" fremhevet, opphevelsen av arbeidsløsheten f.eks. På hvilken måte, sies det mindre om. Hvordan problemet Vest-Tyskland og NATO blir løst i skolen, viser noen av de norske stilene som er blitt gitt til artium siden Vest-Tyskland og vi kom med i NATO: I 1959 (uts.) "Politisk og økonomisk samarbeid mellom nasjonene etter den siste verdenskrig." 1961 (uts.) "Hvorfor er det kommet istand så mange internasjonale samarbeidsorganisasjoner i våre dager, og hvilken betydning har det (for oss) at vårt land er med i slike?" 1962 (2)

"Berlin et problem i etterkrigstiden". 1966:
 "Gjør greie for Norges utenriks- og forsvars-
 politikk siden 1945, og drøft noen av de forhold
 som har vært medbestemmende." 1967 (2) "I vår
 tid blir det stilt store krav når det gjelder
 internasjonalt samarbeid og ansvar. Vis med eksem-
 pler fra vårt land eller andre land hvorledes
 disse krav kan komme i konflikt med tradisjonell
 nasjonalfølelse og fedrelandskjærlighet - eller
 med kravet om nasjonal suverenitet. Hvorledes mener
 du at problemer av denne art best kan løses?"
 3) Samme år: "Vis hvorledes forholdet mellom
 Norge og Tyskland og mellom nordmenn og tyskere
 har utviklet seg etter krigen, og drøft noen av
 de problemer som har oppstått i den sammenheng.
 Hvorledes mener du at vårt forhold til Tyskland
 og tyskere bør være?"

God karakter for disse stilene - spesielt kanskje
 de to siste, som er de lumskeste - forutsetter ut-
 enatnert NATO-lekse. De er etter min mening slående
 bevis for den indoktrinering av NATO-kunnskap som
 har foregått og foregår i våre skoler. La oss minne
 om det innlegget i "Dagbladet" den 12. desember 1968:
 "Meiningsterror i gymnaset" av Per Kjell Sætre. Han
 kunne også, sa han, gi en rekke andre eksempler, også
 i norsk, og pekte på den farlige makt lærerne har
 gjennom karaktergivinga. Med det poengjaget som har
 vært og er framherskende i våre skoler, er det ri-
 melig at lekser ble lært. Men "tanken er tollfri"
 heter det, og jo mer den støter på stengsler, jo
 mer utålmodig blir den etter å overvinne dem. Blant
 disse stengslene er det ett som fortjener å nevnes
 igjen, Gyldendals tidsskrift "Jorda Rundt" som ble
 sendt rundt til skolene og distribuert i klassene
 for en meget billig penge (3,50 kr. pr. år var det i
 min tid). Det roste seg av å gi en "objektiv" ori-
 enterende naturligvis, men ble mer og mer NATolydig
 og fulgte i det hele trofast med i utviklinga. Ser
 en f.eks. etter i årgangene rundt Vest-Tysklands in-
 lemmelse i NATO, vil en finne at intil så skjedde,
 kunne bladet karrikere å harselere over det Vest-
 Tyske "demokrati", mens Sovjet-unionen ble behandlet
 anstendig. Men etter at Vest-Tyskland var blitt vår
 broder i NATO ble det omvendt. Da gikk harselasen
 ut over Kruttsjov, og Adenauer og hans gelikere ble
 unnskyldt og talt vel om. Dette tidsskriftet hadde
 i lang tid på baksida i ramme, navnene på en rekke

rektorer og "skulestyrarar" som en garanti for tidskriftets pålitelighet. Noe som gjorde at elevene nærmest regnet det som et obligatorisk tillegg til pensum i historie og norsk og først og fremst samtidskunnskap, det nye hovedfaget. Redaktør for tidskriftet var lenge lektor Ragnar Aalen, den ivrigste av alle forkjempere for dette nye faget som brosjyren "Skolens rolle....." spesielt var bestemt for, som vi har sett.

Da Marx erklærte at "hittil har filosofien gått ut på å forklare verden, men det det gjelder er å forandre den" (slik at den blir til å leve å i for mennesker (uten stor M), hadde all spekulativ og abstrakt filosofi egentlig fått dødsstøtet. Men han lærte også at menneskets bevissthet er en avspeiling av de samfunnsforhold de lever under og slik som de har utviklet seg i "vår verden", er det ikke underlig at spekulativ, abstrakt filosofi igjen har fått overtaket. Som når f.eks. vår "store" filosof Vestre erklærer i "Dagbladet" at marxismen er ikke sann, fordi den "ikke kan falsifieres... på sine egne premisser" (!) Lenin sa som kjent at "marxismen er uovervinnelig fordi den er sann."

De samfunnsforholdene menneskene lever under bestemmer altså deres bevissthet. Det beste bevis for dette er vel at den politiske utvikling her i Europa etter krigen, som til og begynne med hadde som mål - om enn fjernt - å nå fram til sosialismen, ble snudd om i helt motsatt retning "takket være" Marshallhjelpa.

USA er skolen for en stor del privatfinansiert av truster og konserner - en logisk følge av samfunnsforholdene - og de ønsker selvsagt valuta for pengene i form av en orientering av elevene i hensiktsmessig retning. I 1949 offentliggjorde "National Education Association" en oppsiktsvekkende brosjyre under tittelen "Amerikansk Skole og Internasjonal spenning", med direkte medvirkning av general Eisenhower som da var direktør for Columbia University, i New York. I følge denne brosjyren skulle skolen stilles i den kalde krigens tjeneste. Det var innledningen til heksejakta i de amerikanske skoler under Mac Carthy og loven om anti-amerikansk virksomhet. Eisenhower erklærte: "Etter som krigen er praktisk talt uungåelig, krever den en grundig psykologisk nyorientering av den amerikanske folke-masse."

"Skolens rolle i Atlanterhavssamfunnet" har kanskje denne brosjyren som forbilde? De har i hvert fall behovet for "psykologisk forsvarsberedskap" felles.

Det er forøvrig påfallende hvordan det har vært en stadig stigende interesse for skolen blant næringslivets menn her i landet siden vi fikk Marshallhjelpen - og NATO. Slår en etter i "Den Høgre Skolen", Lektorlagetets organ, vil en se hvordan stadig flere av næringslivets bransjer lokker lektorer og lærere med kurs i næringslivets finesser, med gratis opphold på hoteller og/eller reisebidrag, eventuelt gratis reiser til og fra. At bediftene overtar den videre utdannelsen av sine framtidige arbeidere og funksjonærer når de forlater skolen, er ikke noe ukjent fenomen. Det gjelder også forsvaret. At universiteter og høyskoler blir engasjert i forskning for "private" interesser, har vært mer enn antydnet.

Da det ble besluttet å ta med Vest-Tyskland i NATO forøvrig helt ulovlig i følge statuttene, for der heter det "land som ikke har territoriale krav (desverre var ordet "ikke" falt ut i min forrige artikkel) ble det jo nødvendig å presentere det nye medlem som et vestlig (og kristelig) demokrati, hva det ikke på langt nær var, hvor mye enn Adenauer gjentok sin forsikring: "Wir sind ein Rechtsstaat geworden". Framleis satt tusenvis, ja hundretusener, av tidligere og vedvarende nazister i alle administrasjonsgreiner - også, og ikke minst, i skolen. Især etter at Adenauer og hans regjering, den 11. mai 1954, vedtok loven "til regulering av forholdene for personer som faller inn under grunnlovens § 131", dvs. tidligere statsfunksjonærer og embetsmenn som inntil da ikke hadde kunnet bli offisielt gjeninnsatt i sine stillinger. Allerede den 31. mars 1957, var det blitt ansatt over 180 000 131'ere, i bl.a. Kirke- og undervisningsdepartementet, i skoler og høyskoler. "Frankfurter Allgemeine Zeitung" skrev, den 11. januar 1960: "§ 131 i grunnloven har gjeninnsatt lærere i tjenesten som skolen helst skulle ha vært skånet for". Hårreisende detaljer om hva slags lærere dette bl.a. omfattet, has "på lager", men ville føre for langt, i denne omgang. Hovedsaken er at våre myndigheter rolig fortsatte å sende våre studenter til Tyskland trass i at de umulig kunne være uvitende om det klima som hersket der. Nå skal de sendes til Franco-Spania!

Og Norsk Lektorlag har hele tiden pleid en livlig omgang med sine tyske kolleger og har gått helhjer- tet inn for "forbrødring". I 1960 var det f.eks. et møte på Elingård i lektorlagets regi, der laget hadde tillatt sine gjester og ta med og vise fram en "dokumentar" film fra det såkalte "Berlinopp- røret i 1953, som en illustrasjon til spenninga mellom øst og vest(Tyskland) - i 1960! Norske lær- reres besøk i Vest-Tyskland omfattet alltid besøk i Vest- og Øst-Berlin med muren!

Jeg husker også fra referat i "Den Høgre Skolen" at det på et annet møte på Elingård var avsatt tid for de tyske kolleger til å berette minner fra felttoget i Norge! og at møtet hadde vært "meget gemyttlig". Med triumf ble det meddelt at det som for få år siden var ansett som umulig, nå var en kjennsgjerning: en inderlig forbrødring mellom norske og tyske lærerkrefter. På hvilket grunnlag? Det kunne jo ikke være på annet grunnlag enn anti-kommunismens, NATO's grunnlag. Mens de lærere, og de var og er mange! - som kjempet fortvilte mot den reaksjonære utviklinga i skolen og så hen til den 10 (12)-årige skolen i DDR som et etterlengtet forbilde for den skoleformen som så sårt trengtes i vest, ikke kom inn i bildet.

Virkningene av våre (skole)myndigheters forståel- sesfulle holdning overfor (ny)nazismen uteble da heller ikke. Jeg har selv opplevd hvordan såkalte "NATO-stipendiater" fikk drive reine nazipropagan- daen i skolene. Så kunne vi da også lese i avisene om en gymnasiast i Bodø som skulle være "leder for (ny)nazismen i Norge" og vi husker vel alle hvordan tre gymnasiaster - var de fra Tromsø? - fikk uttale seg i radio om hvorvidt det var grobunn for (ny)- nazisme i Norge". Og det mente de så absolutt at det var! En av dem mente at "ny-nazisme" (definert som "nazisme uten forbrytelser") var det eneste eller det beste? alternativet til kommunisme! Det viser klart hvordan begrepsforvirringa spredtes i skolen.

På fruktene skal treet kjennes!

"Meiningsterror i gymnasen" sto i "Dagbladet" så seint som i desember i fjor. Og i begynnelsen av året var det en diskusjon i radio om "Demokrati i skolen" der vi fikk et nytt døme på "meningsterror", da gymnasiast Tarjei Haugen kunne fortelle at en plakat (et oppslag) med bilde av Mao, så vidt jeg

forsto, var blitt nekta opphengt med den begrunnelse at "Mao er ingen demokrat"!

Før første gang har Vest-Tyskland nå fått en president uten "brun fortid". Men så lenge nazismens "vern og feste" monopolkapitalismen (dømt som krigsforbryter i Nürnberg!) ennå har bukta og begge endene spesielt i nazismens høyborg, er det nok folk som J. F. Strauss som fører ordet. Han ble for en tid siden i engelsk presse betegnet som "Europas farligste mann". Da var han riktignok forsvarsminister, men det spørs om han ikke er minst like farlig i dag som finansminister. Han er iallfall like aggressiv som noensinne. Heinemanns og hans meningsfellers sjanse er ungdommen. "ungdommen, det er gjengjeldelsen" skrev Ibsen (i Byggmester Solnes). Og nå kommer ungdommen. I Tyskland, i USA, i hele verden, væpnet med "Maos lille røde" vil den "sprengende lenker bånd og tvang" og sammen med arbeidere, bønder og andre undertrykte føre marxismen-leninismen videre til maoismen som gjennom kulturrevolusjonen gjør slutt på all autoritetstro dumhet, slik at sannhetskravet igjen kan bli det sentrale i ungdommens livsorientering. Sannheten er som kjent revolusjonær.

I skolen vil vi da få en allmenndannende polyteknisk undervisning, som lærer barna grunnprinsippene i all industri. Den eneste måten, sa Karl Marx og seinere Lenin, å skape fullverdige mennesker på, mennesker som vet hva de gjør og hvorfor, som kjenner lovene i naturen og i samfunnet og kan anvende dem til beste for menneskene (med liten m), unngå kriser og krig, og skape et menneskelig, et menneskeverdig samfunn på jorda.

Mao sier: Marxismen består av tusenvis av sannheter som alle kan sammenfattes i en eneste: "Det er riktig å gjøre opprør". Og først og fremst mot all autoritetstro som uvegerlig avler dumhet. Jeg fant forleden i "Filosofisk Tidsskrift" referert følgende sannhet: "Dumheten er ikke så meget et psykologisk som et sosiologisk fenomen. Den er resultat av en innvirkning av spesielle historiske omstendigheter. Jo sterkere maktutfoldelse, om den er politisk eller religiøs, jo sterkere slår den menneskene med dumhet. Det ser simpelt hen ut til å være en sosiologisk-psykologisk lov. Den enes makt trenger den annens dumhet...fordi den berøver menneskene deres

indre selvstendighet..." Dette er sitat fra en bok av en vest-tysk prest Dietrich Bonhoeffer, som ble henrettet etter at sammensvergelsen mot Hitler hadde slått feil. Han hadde naturligvis Hitlers tyranni i tankene, men det er sikkert ikke nødvendig med så kraftige saker. En Bondevik på det religiøse, og NATO på det politisk/sosiale området er for eksempel sikkert nok her i landet til å berøve mange mennesker (elever) deres indre selvstendighet.

- "Vi skal holde oss til boka" - og hindre dem i å tenke fritt. Bonhoeffer sier også at det nytter ikke med belæring for å overvinne dumheten, bare med befrielse, det vil igjen si opprør, for befrielsen må være vedkommendes eget verk, hva enten det gjelder elever, arbeidere, studenter eller andre som lever under tvang.

De politiske og strategiske grenser som NATO faktisk har satt, har utvilsomt ført til en sørgelig for-dummelse som har vært nødvendig for NATO's og monopolenes herredømme. Men nå er gjengjeldelsen der, med ungdommen, som vil skape sin egen framtid overensstemmende med marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

NATO ut av skolen og universitetet! Inn med marxismen leninismen Mao Tsetungs tenkning!

Peder Mortensgård er fremtidens høvding og herre... for Peder Mortensgård vil aldri mer enn det han kan... Peder Mortensgård er kapabel til å leve uten idealer.

H. Ibsen (Rosmersholm)

Kristiansand KUL støtter RØDE FANE

Kristiansand KUL har på medlemsmøte den 16. juli 1969 enstemmig vedtatt følgende uttalelse:

"Kristiansand KUL vil på det sterkeste understreke behovet for et teoretisk tidsskrift for den kommunistiske bevegelse i Norge: Innen NKP foregår det i dag en kamp mellom to hovedlinjer, en revolusjonær og en revisjonistisk linje.

Et teoretisk tidsskrift må gå ut fra Marxisme-Leninismen-Mao Tsetungs tenkning, ta stilling til grunnleggende ideologiske spørsmål. Bare gjennom ideologisk debatt kan man komme fram til en enhetlig politisk hovedlinje, og derved befestet et konsekvent marxist-leninistisk grunnlag.

Kristiansand KUL gir derfor sin fulle støtte til utgivelsen av tidsskriftet Røde Fane. Vi anser utgivelsen av tidsskriftet for å være av stor betydning for den videre utvikling av den kommunistiske bevegelse, og vi ønsker derfor å delta i redaksjonen av Røde Fane."

EN LESENDE ARBEIDERS SPØRSMÅL.

Hvem bygde Theben med de sju portene?
I bøkene står noen kongenavn.
Har kongene slept på murblokker?
Og Babylon, ødelagt så mange ganger:
Hvem gjenreiste Babylon så mange ganger?
Lima strålte av gull: Hvor bodde
bygningsarbeiderne i Lima?
Den kinesiske mur ble endelig ferdig:
Hvor gikk murene da?
Det store Roma er fullt av triumfbuer:
Hvem satte dem opp? Over hvem triumferte de?
Og i sangenes Bysantz: Bodde alle i slott?
Selv i sagnenes Atlantis brølte de drukne
på sine slaver den natt havet kom.

Den unge Alexander tok India.
Han alene?
Caesar slo gallerne.
Hadde han ikke engang med seg en kokk?
Filip av Spania gråt da hans armada
gikk under: Var det ingen andre som gråt?
Fredrik den andre seiret i sjuårskrigen. Hvem
seiret bortsett fra ham?

På hver side: en ny seier.
Hvem kokte seiersmaten?
Hvert tiår: en ny stor mann.
Hvem betalte regningen?

Så mange historier.
Så mange spørsmål.

Bertolt Brecht

RØDE FANE

Nr. 1 av RØDE FANE ble utgitt av Opplysningsutvalget i Oslo og Akershus distrikt av NKP. Da det nye distriktstyret ikke har tatt noe initiativ til å fortsette utgivelsen, har følgende lag besluttet å utgi tidsskriftet videre: Manglerud, Lambertseter og Østkanten lag av NKP og Kristiansand Kommunistiske Ungdomslag.

for vietnam om NATO

I samarbeid med Oslo/Akershus-utvalget for kampanjen Norge ut av NATO, gir Solidaritetskomiteén ut et spesialnummer av For Vietnam som omhandler NATO. Bladet har mange gode artikler, bl. a. om NATO's rolle som kapitalens tjener under tilspissa klassekamp i medlemslandene.

Bladet koster kr. 1,- og kan bestilles fra Solidaritetskomiteén for Vietnam,

Merk! Ny adresse:
Boks 558, Sentrum Postkontor, Oslo 1.

Tom side

R Ø D E
F A N E

Utgitt av Østkanten, Lambertseter og Manglerud lag av
NKP, og Kristiansand Kommunistiske Ungdomslag.
Ansvarlig redaktør: Hans Jebsen.